

A. Čadež:

O nebesih.

Adolf in Ivanka sta se vračala iz šole domov. Spotoma sta se pomenkovala o nebesih. V šoli je pripovedoval dobri gospod župnik otrokom o večnem življenju, in ko so ga nekateri vprašali, kako je v nebesih, je odgovoril: »Če si mislite skupaj vse, kar je na zemlji najlepšega in najboljšega, je vse to le mrvica veselja v primeri z nebeškim veseljem.«

Bratec Adolf in sestra Ivanka bi bila pa rada izvedela, kaj je najlepše in najboljše, ki bi se dalo primeriti nebesom.

Doma jima dá mamica tečnega kruha, nato se pa odpravita proti bližnjemu gozdu. Nasproti jima pride svatovski sprevod: veseli gostje med godbo, petjem in vriskanjem, okrašeni s cvetjem in šopki. Deklica reče: »Kaj pa, če so nebesa kakor svatovščina?« Godba pa veselo svira, kakor da vabi na ples. Bratec in sestra se spoprimeta in jameta rajati v prosti naravi. Pa rajata vesela, dokler se zasopljena ne sesedeta v mehko mahovje.

»Kakor ženitovanje nebesa že niso,« dé premišljeno bratec. »Saj se mi kar vrti v glavi. Za ples že nisem.«

Stopita v gozd. Vse tiho je ondi, kakor v cerkvi. Po zeleni tratini se igrajo zlati prameni gorkega solnca. Hrošči brné vsekrižem, smrekov vonj dehti kakor kadilo v cerkvi. »Morda so pa nebesa kakor lep gozd?« zašepetata otroka drug drugemu. Toda: »Beži, beži!«, zavriskne v tem Ivanka Adolfu. Velik modras se je namreč priplazil mimo grma. Otroka trepetaje odskočita in se umakneta.

»Kakor solnčni žarki so nebesa!« zakliče Adolf, ko prisopihata s sestrico na prijazno tratico, vso obsijano od blagodejnih večernih solnčnih pramenov. Otroka se vsedeta na mehkovabljivo blazino »maternih dušic« ali timijana. Gorkota zahajajočega solнца ju zaziblje v mirno spanje. — Naenkrat pa planeta kvišku: solnce je namreč že zašlo, in gozdni hlad ju je objel.

»Domov morava!« reče deklica. »Solnce naju je goljufalo, da sva zaspala. Nebesa morajo biti že boljša.«

Zmračilo se je in stemnilo. Otroka sta bila trudna in lačna. Roko za roko sta se držala in nista prav vedela, kam. Zvezde so se jele prikazovati na nebu. Deček pa reče: »Morda so pa nebesa kakor zvezde?« — »O ne,« pravi deklica, »zvezde so predaleč in nama ne kažejo poti.«

Bila sta otroka še globoko v gozdu. Veter je šustel v vrhovih gostih dreves. Otroka nista bila na pravem potu. Utrujena nista mogla naprej. Deklica je padla ob korenini. Bridko je zaihtela in zastokala: »Oh, Adolf, saj ne bova prišla domov v temni noči.« V tem strahu in grozi začujeta od daleč človeške glasove. Jokaje začneta klicati. In res, glasovi so vedno razločnejši. Kar naenkrat spoznata besedo očetovo. Spremlja ga hlapec s svetilko.

»Otroka moja! Kaj pa je z vama?« ju oče pozdravi.

»Oh, oče,« zakličeta otroka in hipneta kvišku. Oče ju prime za roke in ju pelje na pravo pot. Ihteča gresta poleg njega. Šele na pravi poti jameta pripovedovati, kaj se jima je pripetilo v gozdu, in kako je kar naenkrat nastopila noč.

Na pragu doma pa je stala dobra mati vsa v skrbeh za ljuba otročiča. Vesela ju je sprejela in povpraševala, zakaj in kako sta se izgubila. Hudovati se nanja ni mogla, ker sta bila Dolfe in Ivanka dobra in ubogljiva otroka, in je mati vedela že vnaprej, da nista bila sama kriva te nezgode.

Po večerji in kratki molitvi pa ju je odpeljala k počitku, ju blagoslovila in še pokrižala.

Ko je bilo že vse tiho, je zašepetal deček napol slišno: »Zdaj pa vem, kje so nebesa.« Deklica pa je pristavila: »Še lepše kakor pri dobri mamici — bo v nebesih.«

Po »W. Stimmen«.

Maksimov:

Na našem vrtu.

Zbor ptičkov nam pa res je zvest:
kar polno si spomladi gnezd
na našem vrtu naredi,
kjer svoj nedolžni rod goji.

Mladiči lačni so zelo,
a starka znača jim skrbno
gosenic in še drug mrčes,
ki bi uničil sad nam ves.

Po vrhu pa še zbor ubran
prepeva nam ves božji dan.
Ko dela sebi kratek čas,
razveseljuje tudi nas.

